

ארצות הברית התזמורת זקוקה לאיש

בימים עברו, לפני שהמדע החדש המציא את הרדיו כדי שיוכל להסית את הבוחרים איש נגד יריבו, ואת הטלפון כדי שהבוחר יוכל להיגות מיפי אשתו (או בתו), היתה מלאכת ההיבחרות באמריקה קלה יור. המועמד היה שוכר לו תזמורת, בעלת תופים וחצוצרות גדולות, מעמס אותה (ואת עצמו) על עגלה, נעצר בכל פינת רחוב, מחד כה שהמוסיקה תמשוך קהל מאזינים, ומטיף לקהל זה את תורתו.

הקהל שאזין לתזמורת ולמועמד, היה חושב במהרה: האם יש לו סיכויים לנצח? היה זה חשבון חשוב אז (כמו עתה), כי המועמד המנצח יכול לחלק משרות טובות, הנושאות משכורות טובות, בתוספת אפשרויות רבות להרוויח משהו מן הצד. לפיכך, אם החליט משהו בקהל כי המועמד הוא מועמד טוב, היה מטפס על העגלה, להוכיח: אני אתך, וכשתנצח אל נא תשכח אותי.

מאז נוצר בפוליטיקה האמריקאית מונח מיוחד במינו: "עגלת התזמורת". כשיצא המועמד למסע התעמולה, הריהו רוכש לו קהל של תומכים מבין הפוליטיקאים המקצועיים, המטפסים על עגלת התזמורת שלו.

מנעודי ההגיונות. משך החודשים האחרונים עמדה לפני הפוליטיקאים האמריקאיים בעייה חדשה: האם יש ערך לעגלה כשיש עליה תזמורת, אולם המועמד עצמו נעדר? היתה זאת בעיקר בעייתם של שני סנאטורים חרוצים, דאף וקייבוס, שקיבלו על עצמם להכניס את הגנרל אייזנהאואר לבית הלבן, ואת עצמם למשרות ממשלתיות מתאימות. כי הגנרל הודיע שאמנם הוא מסכים שינהלו תעמולה לבחירתו, אולם הוא עצמו לא ישתתף בתעמולה זו, אלא יוסיף למלא את תפקידו כמזכיר האמנה האטלנטית — מצביא שפיו סגור במנעול ההגיונות.

תחילה היה הכל בסדר — תומכיו של אייק היו כל כך משוכנעים בכוחו של מר עמדם להמם את הבוחר, שלא עקבו אחריו מעשי מתחרהו, הסנאטור "בוב" טאפט. כי טאפט היה חסר צבע, בלתי מושך לחלוטין. אולם כשעברו השבועות, ו"בוב" החרוץ הר פיע בעיר אחרי עיר, נאם נאום אחרי נאום, אכל ארוחה חגיגית אחרי ארוחה חגיגית — ומצא בכל מקום אנשים שקפצו על עגלת התזמורת שלו, החלו אנשי אייק חוששים.

באיזה רוב? ההכרעה הראשונה באה לפני שבוע, כשיצאו אורחיו נירומפשייר, חברי שתי המפלגות הגדולות, והצביעו בעד האיש שלדעתם ראוי שישימש מועמד רשמי של מפלגותיהם. לבחירות "ראשוניות" אלה אין כל ערך מעשי, אולם הן חשובות כדי לקבוע את מידת האהדה של המועמדים היריבים.

נירומפשייר הבלתיחשובה (שגודלה כגור דל ישראל, אוכלוסייתה היא שליש מאוכלוסיית ישראל, אולם מספר חברי בית-הנבחרים שלה גדול פי ארבע מזה של הכנסת) לא חלמה מעולם כי הנעשה בה יעניין את העולם. אף כי היתה אחת מ-13 המושבות הריטיות המקוריות שמרדו בכתר ויצרו את ארצות-הברית, יצא מתוכה רק נשיא אחד, גם הוא בלתיחשוב.

אולם בשבוע זה חיכו ליד המקלטים בכל רחבי העולם מיליוני אנשים, לדעת כיצד הצביעו חצי מיליון בני נירומפשייר, אחר שירד עליה מטר של כרוזים, מודעות, שידורי רים ואישים, כמעט חסרת-תקדים.

מכיוון שמנגנון המפלגה הרפובליקאית היה במדינה זו בידי אנשי אייק, היה ברור כי הגנרל ינצח. השאלה היתה: באיזה רוב? כשנתקבלו התוצאות, לא גרמו לבהלה. אייק אמנם ניצח ברוב ניכר, אך בכל זאת לא נחל ניצחון מכריע. גם "בוב" טאפט הוכיח את כוחו.

המסקנה: אי-אפשר עוד לחתר על אייק על עגלת-התזמורת שלו. מברקים עברו את האוקיינוס. התוצאה: אנשי אייק הודיעו כי בסתיו יתפטר מתפקידו תוך חודש, יחזור לאמריקה לכל המאוחר בראשית מאי. התכנית: אייק יחזור לתפקידו הקודם כראש אוניברסיטת קולומביה החשובה, יוכל לדבר גלויות על דעותיו, יפסוד את אוהדיו מן הצורך להצביע בעדו מבלי לדעת מה הן דעויו על בעיותיהם התינוניות ביותר.

אשה יפה לבית הלבן. ההפתעה היא אמיתית של הבחירות בניירומפשייר היתה דוקא במחנה המפלגה הדימוקרטית, שאינה

חשובה במדינה זו. קרה דבר שכמעט איש לא ציפה לו: הסנאטור קיפובר, האביר מגלה הפשעים (העולם הזה 749) הנחיל תבוסה מוחצת להארי טרומן, נשיא ארצות-הברית, הוכיח שני דברים: (א) שהארי טרומן נאמס על בוחריו, (ב) שהסנאטור קיפובר עלול למי שוך קולות.

אף כי גם היום בטוח טרומן כי יוכל להשיג את המועמדות של מפלגתו אם יחליט

הונגריה לזירה בקיבה ריקה

כאשר אריות מפורסמות מתוך האופרה איזה לורדי מושמעות על-ידי קול טנור נעים השייך לאלוף התאבקות אולימפי ברור לכל הונגרי שבעל הקול אינו אלא גיולה בוביש, אלוף ההתאבקות האולימפי במשקל

המתאבק גיולה בוביש באימוניו
תואר אולימפי.

האב גיולה בוביש עם בנותיו
לזמר אופרה.

חבר הפרלמנט גיולה בוביש וחבריו
בין עמלי הונגריה

כבד המתאמן בדירתו הבודפשית. החודש החל אלוף המפגשים הבינלאומיים הגדולים מתכונן לתג על תארו האולימפי. ההתכונן: גות: משטר אימונים המור.

אך אותה שעה פתח בוביש גם את קולו כי לספורטאי בשיא הקריירה שלו נפתחת הדרך למימוש חלום ילדותו: הזמרה. אולם תפקידו גיבורי אופרה הם משימות למחר

תיים, המשימה למחר היא האולימפיאדה ב' הלסינקי, בה יצטרך בוביש להגן על אליפותו נגד יריבים רציניים.

מספר שרות התעמולה ההונגרי בתיאור חייו של בוביש: האלוף האולימפי ההונגרי לא הרשה לעצמו מעולם להשתכר מהצלחתו. במקום זה הכפיל את מאמציו ובשנה שעברה אף נבחר לייצג את עמלי הונגריה בפרלמנט יחד עם עמלים, אכרים ומשכילים אחרים ה' חולקים בתפקיד הנכבד של מתוקקי הרי פובליקה ההונגרית העממית.

האלוף בן ה-42 עמל קשות להרוויח את לחם יומו בהונגריה הטרומלחמתית ולעתים נכנס לזירה כשקיבתו ריקה. למרות שכבר היה בעלם של תוארי אליפות רבים עדיין חי בתנאים ירודים כי באותם ימים לא דאגו במיוחד לספורטאים בעלי נטיות קומוניסטיות. ואז הגיעה שנת 1945, שנת השחרור של הונגריה. כאשר האופקים החדשים נפתחו בפני הספורטאים ההונגרים היה פירוש הדבר, לבוביש, פיתוחם המלא של כשרונותיו. הוא זכה במשרה שקטה ומבוטחת כעובד שרות הרכבות. ניהל חיים שקטים שוידאו את חייו נוכחם של חמשת ילדיו.

אולם השנה, שנת האולימפיאדה, מתאמן בוביש ללא הפסק: יומיים בשבוע מוקדשים להתאבקות ושאר הימים הוא עוסק בריצה, כדורסל וכדורגל. הוא מתאמן יחד עם חברי הנבחרת ההונגרית בארמון הספורט הלאומי הנודר בבודפשט, לפי תכנית המור כנה מראש לכל פרטי פרטיה, בה הוא מצט' יין במרצו היוצא מגדר הרגיל. אומר בוביש הבולט ביכולת הלחימה המצויינת שלו, בנס' יונו הרב ובצעביו היציבים: "אני רוצה להכנס לקריירה החדשה שלי, כזמר אופרה, כשבכסי תואר נוסף של אלוף אולימפי."

אוסטרליה

גאוות האדם הלבן

מיסטר הולט הוא מיניסטר ההגירה של אוסטרליה החשוד על-ידי יהודי אוסטרליה באנטישמיות כיוון שהוא חסיד מושבע של ההגירה הגרמנית לאוסטרליה, שקלטה משך שש השנים האחרונות רבבות מהגרים. השבוע הודיע הולט, בפרלמנט, מרוגש ומזיל דמעה, כי המהגר ה-600 אלף מאז תום מלחמת העולם השנייה הגיע לאוסט' רליה ששטחה כשטח אירופה ושאוכלוסייתה מונה שמונה וחצי מיליון תושבים בלבד (מהם ארבעה מיליון שחור-עור).

הארץ ברוכת האוצרות ועתירת האפשרויות אינה אלא שממה אחת גדולה בגלל המחסור בכוח אדם, יליד סגירת שערי הכניסה למהגרים צבעוניים והדגשה קפדנית על מור צאם האירופי של המהגרים המותרים בכניסה. כי בין 600 אלף המהגרים האחר-מלחמה תיים אין אף אסיאתי אחד. למרות לחצם העצום לאפי יפאנים, סינים, מלאיים וסיליפונים על שערי אוסטרליה אין השערים נפתחים, כמלוא הנימה, מחשש שנחשול צהוב-חום יציף את היבשת וידחק את רגלו של האדם הלבן.

קורפורל לורנצו גמבואה, גיבור מלחמה פליפני שנשא לאשה בחורה אוסטרלית שילדה לו שלושה ילדים, לא הורשה אפילו לראות את אשתו כיוון שהדבר היה כרוך בהקצבת אשרה לאסיאתי. דוגמה אחרת: למעלה מ-70 בעלים אוסטרלים לנשים יפאניות לא הצליחו במערכתם הממושכת להכניס ליבשת את נשותיהם הצבעוניות.

אמר הולט בנאום הסיכום שלו בפרלמנט: "אנו נקים כאן גזע לבן שיהיה בריה-תנגדות לכל איום מצד העמים האסיאתים" ואכן: מרבית המהגרים הם בריה-תנגדות למדי. גרמנים, בלטים, פולנים ואוקראינים אשר גויסו ממחנות העצורים מגרמניה. מתוך כל חמשה מהגרים גרמניים שרתו ארבעה בצבא הנאצי, מתוך 150 המהגרים האלבניים שרתו 141 בפלוגות-המחץ הכשיסטיות.

אך תושביה הותיקים של אוסטרליה מתע' בים את המהגרים החדשים. לא בגלל היותם מתחרים כלכליים, דבר שאין חשש מפניו בארץ עשירה כל כך, אלא בגלל היותם פגע חברתי למרות צבע עורם הלבן. ב-1951, למשל, היה כל נידון למוות רביעי, באוסטרל' יה, ממוצא פוליני, למרות שהפולנים אינם אלא אחוז אחד מאוכלוסיית של היבשת. בכל זאת אובד קולו של המנהיג היפאני, נומורה אוקי, ואין נשמע לו בתובעו לפתוח את שערי היבשת למהגרי ארצו. הוזהר אוקי: גם אם תטביעו את ספינותיו וחס' גרו את שעריכם בשבעה מנעולים נוספים, נעלה לבסוף ליבשת אוסטרליה וניישב את שממותיה. זכרו, האוסטרלים לבני-העור, ה' אלוהים ברא את העולם לכל בראויו!